

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ВІТНІ

До ді-ді-ді-ді... ДО ДІДЬКА ВСЕ.

— Мої вітання, Стюарте, — вичавлюю я із себе й цюкаюся пластиковим келихом для вина із зображенням дзвіночків.

— Прозвучало *ну дуже щиро*, — з насмішкою промовляє він, скося глянувши на мене, — але дякую, Вітні.

Ми стоїмо пліч-о-пліч й спостерігаємо за шаленими вітівками наших колег, які добряче перебрали. Подумки я вже починаю робити ставки — хто з них на ранок ганебно тікатиме з чужої квартири. Я мимохіть усміхаюсь, коли помічаю Софі: вона в розпалі душевної бесіди з Джонатаном — чоловіком, у якого закохана відтоді, як він з'явився в нашій фірмі півтора року тому. Вони забилися в куток, і їхні пози говорять самі за себе — особливо його. Хоч видно, що вона намагається тримати себе в руках, обличчя просто сяє — на ньому читається суміш захвату, шоку й жадання. Дарма що я злетка всміхаюсь, а в думках лунає: «Нумо, дівчинко!», усе одно не можу позбутися неприязні до чоловіка поруч. І вона лише наростає — у мене закипає кров. Я роблю ковток вина й затримую його на язичі секунд на десять, намагаючись опанувати себе, поки ще можу поводитися гідно.

Мені важко ковати, і то не лише через це поганеньке вино. Аж тут це суче нутро все ж таки домагається свого.

— Ми обоє знаємо, що я його заслужила. Я працювала понаднормово. Я підписала контракт на найбільшу суму й провела найуспішнішу кампанію року.

— У команді немає жодних «я», Коллінз, — ховає він посмішку за келихом.

— Ой, а от підлабузник точно є.

— Вітні, Стюарте, у вас усе добре?

Наш бос, Річ, наближається до нас — на вигляд мов діловитий Санта-Клаус, зі сніжно-білим волоссям, обвислим животом і буряково-червоними щоками. Він теж розслабився на святковій вечірці. Я змушую себе всміхнутися на всі тридцять два, ніби Річ не поставив хрест на моєму майбутньому, оголосивши Стюарта старшим віцепрезидентом відділу маркетингу.

— Саме його вітала, — відповідаю рівним тоном.

— О, так! — запевняє Стюарт, тримаючись гідно, і граційно поправляє окуляри на елегантному носі коричневатого кольору.

Що ж, може, ніс у нього й не коричневий, та мені однаково ця персона не подобається. Гаразд, він загалом хороший хлопець, дехто навіть скаже «святий», але ще той підлабузник — ось тут я думки не змінюватиму. До того ж Стюарт — завзятий гравець у гольф, що дає йому перевагу переді мною. Вони ж з Річем тепер грають разом, і з ранньої весни обмінюються огидними усмішками та хизуються однаковими сонячними опіками. Їхні затяжні «обіди» й дружні розваги в душі «Зведених братів» з карате в підвалі робили з мене третю зайву. Як би мені не хотілося вірити, що сексизму на робочому місці стало

менше, але Річ своїм прикладом доводить протилежне. Він настільки старий, що в епоху «Божевільних»¹ ще був зеленим, тож я програла ще до того, як почала боротися за посаду віцепрезидента.

Це абсолютно типовий приклад «чоловічої змови»: Стюарт дістав підвищення через їхню тісну дружбу й переконання Річа, що хтось із членом, на кшталт чоловіка біля мене, є кращим кандидатом на цю посаду. Поки я безперервно працювала, залучала нових клієнтів і керувала рекламними кампаніями, Стюарт щовечора йшов рівно о шостій (навіть у кризові моменти), натякаючи, що сім'я — понад усе.

Ніби це виправдання.

Гаразд, можливо, те, що він є президентом молодіжної організації та тренує дітей із глибинки, виправдовує його ранні відходи з роботи кілька разів на тиждень. Однак бувають інші дні, коли він міг би працювати в офісі стільки часу, скільки і я.

Навіть якщо він твердить, ніби щовечора мусить бути вдома з вагітною дружиною — психіатринкою, яка допомагає ветеранам повернутися до мирного життя, — це не виправдання.

Клятий Стюарт.

Те, що я вживаю протизаплідні пігулки й не граю в гольф, не означає, що я не гідна.

Просто я... незалежна.

¹ Американський серіал 2007–2015 років, що висвітлює життя й кар'єру працівників вигаданої рекламної агенції у 1960-х роках. Оригінальна назва теж сленговий термін з 1950-х на позначення рекламників із Медісон-авеню (від англ. «Mad Men» — божевільні люди, а також скорочення від *Madison ad men* — рекламники з Медісон).

Мені не потрібна сім'я чи безкорислива мета поза роботою, щоби бути корисною суспільству. Попри власну дивакувату робочу етику, я іноді приношу каву в офіс. І я певною мірою вірянка. Хоч і не вірю, що пробудженням щонеділі о сьомій ранку зміцню свою відданість Усевишньому.

Та й мені треба висипатися: хтось же має працювати замість Стюарта, коли його немає.

Я щосили намагаюся зберігати усмішку й киваю, коли це доречно. І тут до мене доходить, що, можливо, за такі думки я горітиму в геєні вогненній.

Останні три тижні й так були справжнім пеклом. І стало ще гірше, коли Містер Досконалість, гравець у гольф, сім'янин і добродесний громадянин, здобув підвищення і забрав мій сенс життя. Ця новина довела, що чорна смуга тільки розпочалася.

Будь-хто на моєму місці був би дещо роздратованим, особливо після кількох хвилин розмов про те, що Стюарт неабияк заслужив на цю посаду. То була гірка триклята вишенька на торті, яким я давилася протягом останніх трьох тижнів.

Ще більше злюся, коли дивлюся на просторий порожній кабінет позаду двох чоловіків, які наразі вітають один одного, певно, з тим, що вміють вимовляти свої імена по буквах, поки дзюрять. Кабінет, про який я мріяла й зарари якого гарувала від найпершого дня роботи у фірмі. Роками я прагнула досягти успіху у своїй галузі, бути визнаною. Але віднедавна життя завдавало ще більше ударів, а останнім часом узагалі схопило мене за горлянку.

Усе розпочалося з того, що рівно три тижні тому я зламала палець на нозі. То був нещасний випадок під час ранкової пробіжки, коли я намагалася не вступити в собаче

лайно. За іронією долі я врзалася носком кросівка у пожежний гідрант, що був у свіжій сечі — безсумнівно, сюрприз від того самого песика. Відтоді *все* моє життя стало скидатися на катастрофу.

Рівно через тиждень як я зламала палець на нозі, у Кайла порвався презерватив. Це призвело до істерики. З *мого* боку. Чому? Хай чоловік, з яким я ніжилася у ліжку, був привабливим, але він ще той невіглас. Навіть з моєю старезною маткою та мінімальними шансами завагітніти я не хотіла ризикувати.

Жорстоко? Безперечно.

Але наше розставання минуло приблизно так:

— Думаю, з цього нічого не вийде.

— Чому?

— Бо ми на різних хвилях.

— Які ще хвилі, Вітні? Ми ж у моїй квартирі.

Кінець гри.

Я грала в неї лише тому, що Кайла було легко спекатися, коли той не був потрібен. Він вірив *будь-якій* відмовці. Це аж перетворилося на забавку — перевіряти, котрі з відмовок зійдуть мені з рук. Я мала вагому причину якийсь час порозважатися з Кайлом: за моїми підрахунками в нього був досконалий двадцятисантиметровий член, і він чудово вмів ним користуватися. Бути з ним такий *довгий час* — знову ж таки двадцять сантиметрів — я вважала цілком виправданим на цьому етапі життя.

Я пишалася тим, що кмітлива, незалежна й умію впоратись із будь-чим. Тому не збиралася відмовлятися від такої динаміки через нашу повну неспроможність поговорити. З Кайлом я не потребувала романтики чи глибоких розмов. Після дванадцяти годин у офісі мені

просто була потрібна розрядка. Що хорошого в Кайлові? Він завжди в доброму гуморі. А добрий гумор означає: коли в мене з'являвся настрій на секс — він завжди був у грі. Він був моєю дряпкою в людській подобі. Та коли порвався презерватив, і я злякалася, що можу народити дитину від найтупішої версії Джої з «Друзів», довелося покласти цьому край.

Я беру провину за те, що об'єктивувала його й відшила, тільки-но з'явилася загроза завагітніти від фалоімітатора на ніжках. Правду кажучи, у деякі ночі почуття провини бере гору. Ігноруючи ідилію Річа й Стюарта, я прошу в Бога, щоб Кайл зустрів людину, на яку заслуговує. Я ж не вартарта й крихти його відданості. Так, ми з ним на різному інтелектуальному рівні. Проте він теплий, турботливий і завжди поряд, а це насправді найкраще, що я отримувала від стосунків протягом років.

Наступний удар спіткав мене, коли дорогою додому зламалася машина (вже після розставання), а єдиним механіком на швидкому наборі був Кайл із двадцятисантиметровим. Я планувала змінити авто відразу, щойно стану віцепрезиденткою й отримаю вищу зарплатню.

Знову зазираю в новий Стюартів кабінет й оплакую свої, уже нікому не потрібні плани ремонту, аж ось моя асистентка Зої з'являється поруч. Тим часом Стюарт і Річ прямують у гушавину вечірки, якнайдалі від мене.

Зої простежує за моїм поглядом і теж бачить, як Річ кладе руку на плече Стюартові. Я в цей момент ковтаю ще ковток вина — і в горлі пече.

— Тебе залишили ні з чим. Ти заслуговувала на підвищення — усі це знають. Навіть якщо Стюарт — наймиліший чоловік у світі.

Я повертаюся до Зої — стажистки, яку найняла торік у травні, щойно вона закінчила навчання. В її обличчі читається щире співчуття до моєї поразки, і це хоч трохи втішає. Мої плечі розслабляються після двох келихів дешевого вина, що, як на іронію, має таке саме ім'я, як у мого боса. Та ця відповідність — лише фарс. Попри гучне ім'я, Річ виявився найдешевшим покидьком з усіх, кого я знаю. Я повертаюся до Зої і ділюся своїм розчаруванням:

— Ти коли-небудь думала: «У чому сенс?» Щойно ти здобуваєш бажане, тобі хочеться більшого. Тобто ти *все життя* наполегливо працюєш, аби чогось досягти, а потім досягаєш... І що далі? Можливо, ти усвідомлюєш, що воно того не вартє. І так з усім. Уяви: зустрічаєш хорошого хлопця, споріднену душу, а потім під час першого поцілунку виявляється, що в нього тхне з рота. Або на решті взула омріяні туфлі, на які відкладала місяцями, а це найнезручніші підбори у світі. І заради чого? Урешті-решт, усім байдуже, що ти взула. Тепер потрібно позбутися болю в спині, купити балетки й вібратор. Зрештою усе, що в тебе залишиться, — це рахунок за незручне взуття, яке тобі не по кишені, і неминуча туга. Нібито... байдуже, що ми робимо або чого *прагнемо*, ми все одно розчаровуємося, старіємо, укриваємося зморшканими, а далі ти знаєш...

Проводжу пальцем по горлу. Моя двадцятитрирічна асистентка помітно блідне й дивиться на мене переляканими очима, і я розумію, що падаю на саме дно.

«Ти переборщила, Віт. І добряче!»

Я видаю регіт діснеївської лиходійки, дивний навіть для мене самої, й у мій бік одразу летять здивовані погляди. Я заспокійливо кладу руку на плече Зої та мовлю: